

Maar Pik liet zich niet tegenhouden en had ook geen tijd voor gesprekken, zoomin als een haas, die honden achter zich weet. Hij wilde Julius voorbij rennen, maar deze zette onwillekeurig den voet dwars en Pik struikelde. Terstond sprongen de agenten toe en grepen hem.

Pik was woedend, keek links en rechts om zich heen, verweerde zich duchtig, maar het baatte hem niet. In een oogenblik voelde hij zijne handen gekluisterd en werd hij door de agenten weggeleid.

»Dat zal ik je betaald zetten!» riep Pik Julius toe. »Wij zijn nog oude kennissen.»

Door deze woorden verried zich Pik nog meer en de agenten, verstaande dat Julius hem kende, verzochten hem mede naar het Bureau te gaan, om daar een getuigenis af te leggen, 't geen onze jonge man dan ook deed en uitvoerig verhaalde wie Pik was en hoe deze hem zijne portefeuille met de banknoten ontstolen had. Maar Pik had nog meer op zijn kerfstok. Bij zijn verhoor kwamen een menigte diefstallen aan het licht, waarbij hij steeds geholpen werd door zijn zoogenaamden compagnon in zijne fabriekszaak. 't Was een mooie fabriek! Er werden louter plannen gesmeed, om misdrijven te plegen en zich aan den eigendom van anderen te vergrijpen. Toen men te weten kwam waar hij zijn verblijf hield, vond men in zijne woning eene menigte gestolen goederen, voorwerpen van waarde, goud en edelgesteente en ook nog de portefeuille, die eens aan Julius had toebehoord. Pik ontving zijn welverdiende straf en kreeg in de gevangenis overvloedig tijd, om over zijne zonden na te denken en ze te berouwen.

En hoorde Julius niets uit zijn vaderland?

O ja, sedert het vertrek van den heer Rijgers onderhield hij eene getrouwe briefwisseling met dezen achtenswaardigen man, wien het zeer verblijdde te vernemen, dat het Julius goed ging en dus zijne pogingen, om hem het leven te veraangenamen, gelukt waren.

In een zijner brieven schreef de heer Rijgers onder anderen het volgende

»Gij zult wellicht verlangend zijn te vernemen hoe het uw neef Daniël gaat, over wien gij klaagt, dat hij u nooit schrijft. Het spijt mij, dat ik u weinig goeds van hem berichten kan, en het schijnt ook dat »het stukje spek voor 't muisje» verloren is geraakt, om zijne eigene woorden te gebruiken. Hij heeft niet veel genoeg gehad van het geld, hem door zijn huwelijk aangebracht. Loszinnig van karakter, en helaas ook van zeden, als hij was, bracht hij zijn tijd meer door in koffiehuzen en met het bezoeken van publieke vermakelijkheden, dan in zijn magazijn of tehuis. En het einde was, dat hij bankroet heeft moeten maken en thans broodeloos rondzwerft, te treuriger nog, daar hij niemand heeft, die er hem weer boven op wil helpen, omdat niemand vertrouwen in hem stelt. Het is zeer droevig, maar zulk een einde liet zich verwachten. Het is het einde van een man, die zijn hart stelt op de dingen dezer wereld in plaats van op den levenden God. Gelukkig de mensch, die de goede keuze heeft gedaan! Hem trekt de tegenwoordige wereld niet aan; haar wezen is schijn; haar dienst is zonde, hare heerlijkheid niet blijvende. Wij moeten hier op aarde als vreemdelingen en gasten verkeerren. Ons burgerschap is in den hemel. Laat ons dat gedurig bedenken, opdat wanneer wij onverwacht het geroep mochten hooren, dat onze Heiland komt, wij aanstonds gereed zijn Hem, alles achterlatende, met gejuich te gemoet te gaan.»

BLADVULLINGEN.

De volgende advertenties stonden in een krant:

Kleine kinderen worden binnen tien minuten opgenomen door een photograaf.

Er wordt gezocht eene dienstbode, die

schoenen en laarzen kan rijgen van zachtmoedigen aard.

Te koop aangeboden: een piano van een dame, die naar Indië vertrekt in een mahoniehouten kast met gedraaide pooten.